P. VIRGILII MARONI BUCOLICA

Publius Vergilius Maro

Digitized by Google

FRANCISCI
CAESARIS AVGVSTI
MVNIFICENTIA.

517.7

B I

P. VIRGILII Maronis Bucolica.

PARISIIS,
Apud Ioannem Lodoicum Tiletanum, ex aduerſo Collegij Remenſis.
M. D. XLIIII.

P. Virgilij Maronis
BVCOLICORVM ECLOGA I.
TITYRVS.

Melibœus. *Tityrus.*

Tityre,tu patulæ recubans ſub tegmine fagi, ME.
Sylueſtrem tenui muſam meditaris auena:
Nos patriæ fines,& dulcia linquimus arua,
Nos patriam fugimus:tu Tityre lentus in vmbra,
Formoſam reſonare doces Amaryllida ſyluas.
O Melibœe,deus nobis hæc ocia fecit. TI.
Nanque erit ille mihi ſemper deus:illius aram
Sæpe tener noſtris ab ouilibus imbuet agnus.
Ille meas errare boues,vt cernis,& ipſum
Ludere,quæ vellem,calamo permiſit agreſti.
Non equidem inuideo,miror magis,vndique totis ME.
Vſque adeo turbatur agris.en ipſe capellas
Protenus æger ago:hanc etiam vix Tityre duco:
Hîc inter denſas corylos modo nanque gemellos,
Spem gregis,ah ſilice in nuda connixa reliquit.
Sæpe malum hoc nobis,ſi mens non læua fuiſſet,
De cælo tactas memini prædicere quercus.
Sæpe ſiniſtra caua prædixit ab ilice cornix.

Sed tamen, iſte deus qui ſit, da Tityre nobis.

TI. *Vrbem, quam dicunt Romam, Melibœe putaui*
Stultus ego huic noſtræ ſimilem, quò ſæpe ſolemus
Paſtores ouium teneros depellere fœtus.
Sic canibus catulos ſimiles, ſic matribus hœdos
Noram, ſic paruis componere magna ſolebam:
Verum hæc tantum alias inter caput extulit vrbes,
Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

ME. *Et quæ tanta fuit Romam tibi cauſa videndi?*

TI. *Libertas: quæ ſera tamen reſpexit inertem:*
Candidior poſtquam tondenti barba cadebat:
Reſpexit tamen, & longo poſt tempore venit.
Poſtquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.
Nanque (fatebor enim) dum me Galatea tenebat,
Nec ſpes libertatis erat, nec cura peculi:
Quanuis multa meis exiret victima ſeptis,
Pinguis & ingratæ premeretur caſeus vrbi:
Non vnquam grauis ære domum mihi dextra redibat.

ME. *Mirabar quid mœſta deos Amarylli vocares,*
Cui pendere ſua patereris in arbore poma:
Tityrus hinc aberat. ipſæ te Tityre pinus,
Ipſi te fontes, ipſa hæc arbuſta vocabant.

TI. *Quid facerem? neque ſeruitio me exire licebat,*
Nec tam præſentes alibi cognoſcere diuos.

Hic illum vidi iuuenem Melibœe, quotannis
Bis ſenos cui noſtra dies altaria fumant.
Hic mihi reſponſum primus dedit ille petenti:
Paſcite, vt ante, boues pueri, ſubmittite tauros.
Fortunate ſenex, ergo tua rura manebunt: ME.
Et tibi magna ſatis, quamuis lapis omnia nudus,
Limoſóque palus obducat paſcua iunco:
Non inſueta graues tentabunt pabula fœtas,
Nec mala vicini pecoris contagia lædent.
Fortunate ſenex, hic inter flumina nota,
Et fontes ſacros frigus captabis opacum.
Hinc tibi, quæ ſemper vicino ab limite ſepes
Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti,
Sæpe leui ſomnum ſuadebit inire ſuſurro.
Hinc alta ſub rupe canet frondator ad auras:
Nec tamen interea raucæ, tua cura, palumbes,
Nec gemere aëria ceſſabit turtur ab vlmo.
Ante leues ergo paſcentur in æthere cerui, TI.
Et freta deſtituent nudos in littore piſces:
Ante, pererratis amborum finibus exul,
Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tygrim,
Quàm noſtro illius labatur pectore vultus.
At nos hinc alij ſitientes ibimus Afros: ME.
Pars Scythiam, & rapidum Cretæ veniemus Oaxem,

Et penitus toto diuiſos orbe Britannos.
Et *nunquam patrios longo pòſt tempore fines,*
P*auperis & tugurî congeſtum ceſpite culmen,*
P*oſt aliquot, mea regna videns mirabor, ariſtas.*
I*mpius hæc tam culta noualia miles habebit?*
B*arbarus has ſegetes? en quò diſcordia ciues*
P*erduxit miſeros: en queis conſeuimus agros.*
I*nſere nunc* Melibœe *piros, pone ordine vites:*
I*te meæ, quondam fœlix pecus, ite capellæ:*
N*on ego vos poſthac viridi proiectus in antro*
D*umoſa pendere procul de rupe videbo.*
C*armina nulla canam: non me paſcente capellæ*
F*lorentem cythiſum, & ſalices carpetis amaras.*
Ti. H*ic tamen hac mecum poteris requieſcere nocte*
F*ronde ſuper viridi: ſunt nobis mitia poma,*
C*aſtaneæ molles, & preßi copia lactis:*
E*t iam ſumma procul villarum culmina fumant,*
M*aioréſque cadunt altis de montibus vmbræ.*

ECLOGA II. ALEXIS.

F O*rmoſum paſtor* Corydon *ardebat* Alexin,
D*elitias domini: nec quid ſperaret, habebat.*
T*antũ inter dẽſas, vmbroſa cacumina, fagos*
A*ßidue veniebat: ibi hæc incondita ſolus*

Montibus, & ſyluis ſtudio iactabat inani,
O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas,
Nil noſtri miſerere, mori me denique cogis.
Nunc etiam pecudes vmbras, & frigora captant:
Nunc virides etiam occultant ſpineta lacertos:
Theſtylis & rapido feſſis meſſoribus æſtu
Allia ſerpyllúmque, herbas contundit olenteis.
At mecum raucis, tua dum veſtigia luſtro,
Sole ſub ardenti reſonant arbuſta cicadis.
Nónne fuit ſatius triſteis Amaryllidis iras,
Atque ſuperba pati faſtidia? nónne Menalcam?
Quamuis ille niger, quamuis tu candidus eſſes?
O formoſe puer, nimium ne crede colori:
Alba liguſtra cadunt, vacinia nigra leguntur.
Deſpectus tibi ſum: nec qui ſim quæris Alexi,
Quàm diues pecoris niuei, quàm lactis abundans.
Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ:
Lac mihi non æſtate nouum, non frigore deſit.
Canto, quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.
Nec ſum adeo informis: nuper me in littore vidi,
Cum placidum ventis ſtaret mare: non ego Daphnin
Iudice te metuam, ſi nunquam fallit imago.
O tantum libeat mecum tibi ſordida rura,

Atque humiles habitare caſas, & figere ceruos,
Hædorúmque gregem viridi compellere hibiſco:
Mecum vnà in ſyluis imitabere Pana canendo.
Pan primus calamos cera coniungere plures
Inſtituit: Pan curat oues, ouiúmque magiſtros.
Nec te pœniteat calamo triuiſſe labellum:
Hæc eadem vt ſciret, quid non faciebat Amyntas?
Eſt mihi diſparibus ſeptem compacta cicutis
Fiſtula, Damœtas dono mihi quam dedit olim:
Et dixit moriens, Te nunc habet iſta ſecundum.
Dixit Damœtas: inuidit ſtultus Amyntas.
Præterea duo, nec tuta mihi valle reperti,
Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus albo,
Bina die ſiccant ouis vbera, quos tibi ſeruo.
Iampridem à me illos abducere Theſtylis orat,
Et faciet: quoniam ſordent tibi munera noſtra.
Huc ades ô formoſe puer, tibi lilia plenis
Ecce ferunt nymphæ calathis: tibi candida Nais
Pallentes violas, & ſumma papauera carpens,
Narciſſum, & florem iungit bene olentis anethi.
Tum caſia, atque alijs intexens ſuauibus herbis,
Mollia luteola pingit vacinia caltha.
Ipſe ego cana legam tenera lanugine mala,
Caſtaneáſque nuces, mea quas Amaryllis amabat,

Addam cerea pruna, & honos erit huic quoque pomo.
Et vos ô lauri carpam, & te proxima myrte:
Sic poſitæ quoniam ſuaueis miſcetis odores.
Ruſticus es Corydon, nec munera curat Alexis:
Nec ſi muneribus certes, concedat Iolas.
Eheu quid volui miſero mihi? floribus auſtrum
Perditus, & liquidis immiſi fontibus apros.
Quem fugis ah demens? habitarunt dij quoque ſyluas
Dardaniúſque Paris. Pallas quas condidit arces,
Ipſa colat: nobis placeant ante omnia ſyluæ.
Torua leæna lupum ſequitur, lupus ipſe capellam:
Florentem cythiſum ſequitur laſciua capella:
Te Corydon ô Alexi. trahit ſua quenque voluptas.
Aſpice, aratra iugo referunt ſuſpenſa iuuenci,
Et ſol creſcenteis decedens duplicat vmbras:
Me tamen vrit amor: quis enim modus adſit amori?
Ah Corydon, Corydon, quæ te dementia cepit?
Semiputata tibi frondoſa vitis in vlmo eſt.
Quin tu aliquid ſaltem potius, quorum indiget vſus,
Viminibus, mollique paras detexere iunco?
Inuenies alium, ſi te hic faſtidit Alexis.

ECLOGA III. PALAEMON.

Menalcas. Damœtas. Palæmon.

ME. *D Ic mihi Damœta, cuium pecus? an Melibœi?*
DA. *Non, verùm AEgonis: nuper mihi tradidit AEgon.*
ME. *Infelix ô ſemper oueis pecus, ipſe Neæram*
Dum fouet: ac, ne me ſibi præferat illa, veretur.
Hic alienus oues cuſtos bis mulget in hora:
Et ſuccus pecori, & lac ſubducitur agnis.
DA. *Parcius iſta viris tamen obijcienda memento.*
Nouimus & qui te tranſuerſa tuentibus hircis,
Et quo, ſed faciles Nymphæ riſere, ſacello.
ME. *Tum credo, cum me arbuſtum videre Myconis,*
Atque mala uites incidere falce nouellas.
DA. *Aut hic ad veteres fagos, cùm Daphnidis arcum*
Fregiſti, & calamos: quæ tu peruerſe Menalca
Et cum vidiſti puero donata, dolebas:
Et ſi non aliquà nocuiſſes, mortuus eſſes.
ME. *Quid domini facient, audent cum talia fures?*
Non ego te vidi Damonis peſſime caprum
Excipere inſidijs, multum latrante Lyciſca?
Et cum clamarem, quò nunc ſe proripit ille?
Tityre coge pecus: tu poſt carecta latebas.

An mihi cantando victus non redderet ille, DA.
Quem mea carminibus meruiſſet fiſtula caprum?
Si neſcis, meus ille caper fuit: & mihi Damon
Ipſe fatebatur, ſed reddere poſſe negabat.
Cantando tu illum? aut vnquam tibi fiſtula cera ME.
Iuncta fuit? non tu in triuijs indocte ſolebas
Stridenti miſerum ſtipula diſperdere carmen?
Vis ergo, inter nos, quid poßit vterque, vicißim DA.
Experiamur? ego hanc vitulam (ne fortè recuſes,
Bis venit ad mulctram, binos alit vbere fœtus)
Depono: tu dic mecum quo pignore certes.
De grege non auſim quicquam deponere tecum: ME.
Eſt mihi nanque domi pater, eſt iniuſta nouerca:
Biſque die numerant ambo pecus, alter & hœdos.
Verum id, quod multo tute ipſe fatebere maius,
(Inſanire libet quoniam tibi) pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis:
Lenta quibus torno facili ſuperaddita vitis,
Diffuſos hedera veſtit pallente corymbos.
In medio duo ſigna, Conon: & *, quis fuit alter?*
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem:
Tempora quæ meſſor, quæ curuus arator haberet.
Necdum illis labra admoui, ſed condita ſeruo.
Et nobis idem Alcimedon duo pocula fecit, DA.

Et molli circùm eſt anſas amplexus acantho,
Orpheáque in medio poſuit, ſyluáſque ſequentes.
Necdum illis labra admoui, ſed condita ſeruo.
Si ad vitulam ſpectes, nihil eſt quod pocula laudes.

ME. *Nunquam hodie effugies: veniã quocunque vocaris:*
Audiat hæc tantum vel qui venit, ecce, Palæmon.
Efficiam poſthac ne quẽquam voce laceſſas.

DA. *Quin age, ſi quid habes, in me mora non erit vlla:*
Nec quenquam fugio. tantum vicine Palæmon
Senſibus hæc imis (res non eſt parua) reponas.

PA. *Dicite, quandoquidem in molli conſedimus herba:*
Et nunc omnis ager, nunc omnis parturit arbos:
Nunc frondent ſyluæ, nunc formoſiſsimus annus.
Incipe Damœta, tu deinde ſequêre Menalca:
Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

DA. *Ab Ioue principium Muſæ: Iouis omnia plena:*
Ille colit terras: illi mea carmina curæ.

ME. *Et me Phœbus amat, Phœbo ſua ſemper apud me*
Munera ſunt lauri, & ſuaue rubens hyacinthus.

DA. *Malo me Galatea petit laſciua puella,*
Et fugit ad ſalices, & ſe cupit antè videri.

ME. *At mihi ſeſe offert vltro meus ignis, Amyntas:*
Notior vt iam ſit canibus non Delia noſtris.

DA. *Parta meæ Veneri ſunt munera: nanque notaui*

Ipſe locum, aëriæ quò congeſſere palumbes.
Quod potui, puero ſylueſtri ex arbore lecta ME.
Aurea mala decem miſi, cras altera mittam.
O quoties, & quæ nobis Galatea locuta eſt: DA.
Partem aliquam venti Diuûm referatis ad aures.
Quid ꝓdeſt, ꝙ me ipſe animo non ſpernis Amynta, ME.
Si, dum tu ſectaris apros, ego retia ſeruo?
Phyllida mitte mihi, meus eſt natalis, Iola. DA.
Cum faciam vitula pro frugibus, ipſe venito.
Phyllida amo ante alias, nam me diſcedere fleuit, ME.
Et longum formoſe vale, vale, inquit, Iola.
Triſte lupus ſtabulis, maturis frugibus imbres: DA.
Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ.
Dulce ſatis humor, depulſis arbutus hœdis, ME.
Lenta ſalix fœto pecori, mihi ſolus Amyntas.
Pollio amat noſtram, quamuis ſit ruſtica, muſam: DA.
Pierides vitulam lectori paſcite veſtro.
Pollio & ipſe facit noua carmina: paſcite taurum, ME.
Iam cornu petat, & pedibus qui ſpargat arenam.
Qui te Pollio amat, veniat, quò te quoque gaudet: DA.
Mella fluant illi, ferat & rubus aſper amomum.
Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui: ME.
Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.
Qui legitis flores, & humi naſcentia fraga, DA.

Frigidus, ô pueri, ſugite hinc, latet anguis in herba.

ME. *Parcite oues nimium procedere, non bene ripæ*
Creditur, ipſe aries etiam nunc vellera ſiccat.

DA. *Tityre paſcentes à flumine reijce capellas:*
Ipſe, vbi tempus erit, omneis in fonte lauabo.

ME. *Cogite oues pueri, ſi lac præceperit æſtus,*
Vt nuper, fruſtra preſſabimus vbera palmis.

DA. *E heu quàm pingui macer eſt mihi taurus in aruo:*
Idem amor exitium eſt pecori, pecoriſque magiſtro.

ME. *His certe neque amor cauſa eſt, vix oßibus hærent:*
Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinat agnos.

DA. *Dic quibus in terris (& eris mihi magnus Apollo)*
Treis pateat cæli ſpatium non amplius vlnas.

ME. *Dic quibus in terris inſcripti nomina regum*
Naſcantur flores, & Phyllida ſolus habeto.

PA. *Non noſtrum inter vos tantas componere lites:*
Et vitula tu dignus, & hic, & quiſquis amores
Aut metuet dulceis, aut experietur amaros.
Claudite iam riuos pueri: ſat prata biberunt.

ECLOGA IIII. POLLIO.

Icelides Muſæ, paulo maiora canamus:
S *Nō omnes arbuſta iuuant, humileſque myricæ.*
Si canimus ſyluas, ſyluæ ſunt Conſule dignæ.

Vltima Cumeî venit iam carminis ætas:
Magnus ab integro ſeclorum naſcitur ordo:
Iam redit & virgo, redeunt Saturnia regna:
Iam noua progenies cælo demittitur alto.
Tu modo naſcenti puero, quo ferrea primum
Deſinet, ac toto ſurget gens aurea mundo:
Caſta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo.
Téque adeo decus hoc æui, te Conſule inibit
Pollio: & incipient magni procedere menſes.
Te duce, ſi qua manent ſceleris veſtigia noſtri,
Irrita perpetua ſoluent formidine terras.
Ille deûm vitam accipiet, diuiſque videbit
Permiſtos heroas, & ipſe videbitur illis:
Pacatúmque reget patrijs virtutibus orbem.
At tibi prima puer nullo munuſcula cultu
Errantes hederas paßim cum baccare tellus,
Miſtáque ridenti colocaſia fundet acantho:
Ipſæ lacte domum referent diſtenta capellæ
Vbera, nec magnos metuent armenta leones.
Ipſa tibi blandos fundent cunabula flores:
Occidet & ſerpens, & fallax herba veneni
Occidet, Aßyrium vulgo naſcetur amomum.
At ſimul heroum laudes, & facta parentis
Iam legere, & quæ ſit poteris cognoſcere virtus;

Molli paulatim flaueſcet campus ariſta,
Incultiſque rubens pendebit ſentibus vua:
Et duræ quercus ſudabunt roſcida mella.
Pauca tamen ſuberunt priſcæ veſtigia fraudis,
Quæ tentare Thetyn ratibus, quæ cingere muris
Oppida, quæ iubeant telluri infindere ſulcos.
Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos heroas, erunt etiam altera bella:
Atque iterum ad Troiam magnus mittetur Achilles.
Hunc vbi iam firmata virum te fecerit ætas,
Cedet & ipſe mari vector, nec nautica pinus
Mutabit merces: omnis feret omnia tellus.
Non raſtros patietur humus, non vinea falcem:
Robuſtus quoque iam tauris iuga ſoluet arator,
Nec varios diſcet mentiri lana colores.
Ipſe ſed in pratis aries iam ſuaue rubenti
Murice iam crocea mutabit vellera luto:
Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos.
Talia ſecla ſuis dixerunt currite fuſis
Concordes ſtabili fatorum numine Parcæ.
Aggredere ô magnos (aderit iam tempus) honores
Chara deûm ſoboles, magnum Iouis incrementum:
Aſpice conuexo nutantem pondere mundum,
Terráſque, tractúſque maris, cælúmque profundum:

Aſpice, venturo lætentur vt omnia ſeclo.
O mihi tam longæ maneat pars vltima vitæ,
Spiritus, & quantum ſat erit tua dicere facta.
Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamuis, atque huic pater adſit
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.
Pan etiam Arcadia mecum ſi iudice certet,
Pan etiam Arcadia dicat ſe iudice victum.
Incipe parue puer riſu cognoſcere matrem:
Matri longa decem tulerint faſtidia menſes.
*Incipe parue: *cui non riſere parentes* **qui*
Nec deus hunc menſa, dea nec dignato cubili eſt.

ECLOGA V. DAPHNIS.

Menalcas. Mopſus.

CVR *non* Mopſe *(boni quoniam conuenimus ambo,* ME.
Tu calamos inflare leueis, ego dicere verſus)
Hic corylis mixtas inter conſedimus vlmos?
Tu maior, tibi me eſt æquum parere Menalca: MO.
Siue ſub incertas Zephyris motantibus vmbras,
Siue antro potius ſuccedimus: aſpice vt antrum
Sylueſtris raris ſparſit labruſca racemis.

ME. *Montibus in noſtris ſolus tibi certet Amyntas.*
MO. *Quid, ſi idem certet Phœbum ſuperare canendo?*
ME. *Incipe Mopſe prior, ſi quos aut Phyllidis ignes,*
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.
Incipe: paſcentes ſeruabit Tityrus hœdos.
MO. *Immo hæc, in viridi nuper quæ cortice fagi*
Carmina deſcripſi, & modulans alterna notaui,
Experiar: tu deinde iubeto certet Amyntas.
ME. *Lenta ſalix quantum pallenti cedit oliuæ,*
Puniceis humilis quantum ſaliunca roſetis:
Iudicio noſtro tantum tibi cedit Amynta.
MO. *Sed tu deſine plura puer: ſucceſſimus antro.*
Extinctum Nymphæ crudeli funere Daphnin
Flebant: vos coryli teſtes, & flumina Nymphis:
Cum complexa ſui corpus miſerabile nati
Atque deos, atque aſtra vocat crudelia mater.
Non vlli paſtos illis egere diebus
Frigida, Daphni boues ad flumina: nulla neque amnem
Libauit quadrupes, nec graminis attigit herbam.
Daphni tuum Pœnos etiam ingemuiſſe leones
Interitum, montéſque feri, ſyluæque loquuntur.
Daphnis & Armenias curru ſubiungere tigres
Inſtituit: Daphnis thyaſos inducere Baccho,
Et folijs lentas intexere mollibus haſtas,

Vitis vt arboribus decori eſt, vt vitibus vuæ,
Vt gregibus tauri, ſegetes vt pinguibus aruis:
Tu decus omne tuis. poſtquam te fata tulerunt,
Ipſa Pales agros, atque ipſe reliquit Apollo.
Grandia ſæpe quibus mandauimus ordea ſulcis,
Infelix lolium, & ſteriles dominantur auenæ.
Pro molli viola, pro purpureo narciſſo
Carduus, & ſpinis ſurgit paliurus acutis.
Spargite humum folijs, inducite fontibus vmbras
Paſtores: mandat fieri ſibi talia Daphnis.
Et tumulum facite, & tumulo ſuperaddite carmen:
Daphnis ego in ſyluis hinc vſque ad ſydera notus,
Formoſi pecoris cuſtos, formoſior ipſe.
Tale tuum carmen nobis diuine poëta,
Quale ſopor feſsis in gramine, quale per æſtum
Dulcis aquæ ſaliente ſitim reſtinguere riuo,
Nec calamis ſolum æquiparas, ſed voce magiſtrum.
Fortunate puer, tu nunc eris alter ab illo.
Nos tamen hæc, quocunque modo, tibi noſtra viciſsim
Dicemus: Daphnin que tuum tollemus ad aſtra,
Daphnin ad aſtra feremus, amauit nos quoq; Daphnis
An quicquam nobis tali ſit munere maius? MO.
Et puer ipſe fuit cantari dignus: & iſta
Iam pridem Stimichon laudauit carmina nobis.

ME. *Candidus inſuetum miratur limen Olympi,*
Sub pedibúſque uidet nubes, & ſydera Daphnis.
Ergo alacreis ſyluas, & cætera rura voluptas,
Panáque paſtoréſque tenet, Dryadáſque puellas,
Nec lupus inſidias pecori, nec retia ceruis
Vlla dolum meditantur: amat bonus otia Daphnis.
Ipſi lætitia voces ad ſydera iactant
Intonſi montes, ipſæ iam carmina rupes,
Ipſa ſonant arbuſta, Deus deus ille Menalca.
Sis bonus ô felixq́ue tuis: en quatuor aras,
Ecce duas tibi Daphni, duóque altaria Phœbo:
Pocula bina nouo ſpumantia lacte quotannis,
Crateráſque duos ſtatuam tibi pinguis oliui:
Et multo in primis hilarans conuiuia baccho,
Ante focum ſi frigus erit: ſi meſſis, in vmbra,
Vina nouum fundam calathis aruiſia nectar.
Cantabunt mihi Damœtas, & Lyctius Aegon.
Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.
Hæc tibi ſemper erunt, & cum ſolennia vota
Reddemus Nymphis, & cum luſtrabimus agros.
Dum iuga montis aper, fluuios dum piſcis amabit,
Dumq́ue thymo paſcentur apes, dum rore cicadæ,
Semper honos, noménque tuum, laudéſque manebunt,
Vt Baccho Cererique, tibi ſic vota quotannis

Agricolæ facient: damnabis tu quoque votis.

Quæ tibi, quæ tali reddam pro carmine dona? MO.
Nam neque me tantum venientis ſibilus auſtri,
Nec percuſſa iuuant fluctu tam littora, nec quæ
Saxoſas inter decurrunt flumina valles.

Hac te nos fragili donabimus antè cicuta. ME.
Hæc nos, Formoſum Corydon ardebat Alexim:
Hæc eadem docuit, Cuium pecus? an Melibœi?

At tu ſume pedum: quod me cum ſæpe rogaret, MO.
Non tulit Antigenes, & erat tum dignus amari,
Formoſum paribus nodis, atque ære, Menalca.

ECLOGA VI.

SILENVS.

P*Rima Syracuſio dignata eſt ludere verſu,*
Noſtra nec erubuit ſyluas habitare Thália.
Cum canerē reges, & prælia, Cynthius aurē
Vellit, & admonuit: paſtorum Tityre, pingues
Paſcere oportet oues, deductum dicere carmen.
Nunc ego (nanque ſuper tibi erunt, qui dicere laudes
Vare tuas cupiant, & triſtia condere bella)
Agreſtem tenui meditabor arūdine muſam.
Non iniuſſa cano. ſi quis tamen hæc quoque, ſi quis

Captus amore leget, te noſtræ Vare myricæ,
Te nemus omne canet: nec Phœbo gratior vlla eſt,
Quàm ſibi quæ Vari præſcripſit pagina nomen.
Pergite Pierides. Chromis & Mnaſylus in antro
Silenum pueri ſomno videre iacentem,
Inflatum heſterno venas, vt ſemper, Iaccho.
Serta procul tantum capiti delapſa iacebant,
Et grauis attrita pendebat cantharus anſa.
Aggreßi (nam ſæpe ſenex ſpe carminis ambos
Luſerat) iniíciunt ipſis ex vincula ſertis.
Addit ſe ſociam, timidíſque ſuperuenit AEgle,
AEgle Naïadum pulcherrima: iamque videnti
Sanguineis frontem moris & tempora pingit.
Ille dolum ridens, Quo vincula nectitis? inquit.
Soluite me pueri, ſatis eſt potuiſſe videri.
Carmina, quæ vultis, cognoſcite: carmina vobis,
Huic aliud mercedis erit: ſimul incipit ipſe.
Tum vero in numerum, Faunóſque, feráſque videres
Ludere: tum rigidas motare cacumina quercus.
Nec tantum Phœbo gaudet Parnaſia rupes:
Nec tantum Rhodope miratur, & Iſmarus Orphea.
Nanque canebat, vti magnum per inane coacta
Semina, terrarúmque, animæq́ue, maríſque fuiſſent,
Et liquidi ſimul ignis: vt his exordia primis

Omnia, & ipſe tener mundi concreuerit orbis.
Tum durare ſolum, & diſcludere Nerea ponto
Cœperit, & rerum paulatim ſumere formas.
Iámque nouum terræ ſtupeant luceſcere Solem,
Altius atque cadant ſummotis nubibus imbres.
Incipiant ſyluæ cum primum ſurgere: cúmque
Rara per ignotos errent animalia montes.
Hinc lapides Pyrrhæ iactos, Saturnia regna,
Caucaſeáſque refert volucres, furtúmque Promethei.
His adiungit Hylam, nautæ quo fonte relictum
Clamaſſent, vt littus Hyla Hyla omne ſonaret.
Et fortunatam, ſi nunquam armenta fuiſſent,
Paſiphaen niuei ſolatur amore iuuenci.
Ah virgo infelix, quæ te dementia cepit?
Prœtides implerunt falſis mugitibus agros:
At non tam turpes pecudum tamen vlla ſecuta eſt
Concubitus, quamuis collo timuiſſet aratrum,
Et ſæpe in læui quæſiſſet cornua fronte.
Ah virgo infelix, tu nunc in montibus erras:
Ille latus niueum molli fultus hyacintho
Ilice ſub nigra pallentes ruminat herbas:
Aut aliquã in magno ſequitur grege. claudite nymphæ
Dictææ, nymphæ nemorum, iam claudite ſaltus.
Siqua fortè ferant oculis ſeſe obuia noſtris

Errabunda bouis veſtigia: forſitan illum
Aut herba captum viridi, aut armenta ſecutum
Purducant aliquæ ſtabula ad Cortinia vaccæ:
Tum canit Heſperidum miratam mala puellam.
Tum Phaëthontiadas muſco circundat amaræ
Corticis, atque ſolo procêras erigit alnos.
Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum
Aonas in montes vt duxerit vna ſororum,
Vtque viro Phœbi chorus aſſurrexerit omnis:
Vt Linus hæc illi diuino carmine paſtor,
Floribus atque apio crines ornatus amaro
Dixerit, Hos tibi dant calamos (en accipe) muſæ,
Aſcræo quos antè ſeni, quibus ille ſolebat
Cantando rigidas deducere montibus ornos.
His tibi Grænæi nemoris dicatur origo:
Ne quis ſit lucus, quo ſe plus iactet Apollo.
Quid loquar? aut Scyllam Niſi, quam fama ſecuta eſt
Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris,
Dulychias vexaſſe rates, & gurgite in alto
Ah timidos nautas canibus laceraſſe marinis.
Aut vt mutatos Terei narrauerit artus?
Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit:
Quo curſu deſerta petiuerit, & quibus antè
Infelix ſua tecta ſuperuolitauerit alis?

Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audijt Eurotas, iuſſitque ediſcere lauros,
Ille canit: pulſæ referunt ad ſydera valles,
Cogere donec oues ſtabulis, numerúmque referre
Iuſſit, & inuito proceſſit veſper Olympo.

ECLOGA VII. MELIBOEVS.

Corydon. Thyrſis.

F Orte ſub arguta conſederat ilice Daphnis,
Compulerántque greges Corydon, & Thyrſis in vnum:
Thyrſis oues, Corydon diſtentas lacte capellas,
Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo,
Et cantare pares, & reſpondere parati.
Hîc mihi, dum teneras defendo à frigore myrtos,
Vir gregis ipſe caper deerrauerat: atq; ego Daphnin
Aſpicio: ille vbi me contrà videt, Ocyus, inquit,
Huc ades ô Melibœe: caper tibi ſaluus, & hœdi:
Et ſi quid ceſſare potes, requieſce ſub vmbra.
Huc ipſi potum venient per prata iuuenci:
Hîc viridis tenera prætexit arundine ripas
Mincius, éque ſacra reſonant examina quercu.
Quid facerē? neque ego Alcippē, nec Phyllida habebā,

Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.
Et certamen erat, Corydon cum Thyrſide, magnum.
Poſthabui tamen illorum mea ſeria ludo.
Alternis igitur contendere verſibus ambo
Cœpere: alternos muſæ meminiſſe volebant.
Hos Corydon, illos referebat in ordine Thyrſis.

CO. *Nymphæ, noſter amor, Libethrides, aut mihi carmẽ,*
Quale meo Codro, concedite (proxima Phœbi
Verſibus ille facit) aut ſi non poſſumus omnes,
Hîc arguta ſacra pendebit fiſtula pinu.

TH. *Paſtores hedera creſcentem ornate Poetam*
Arcades, inuidia rumpantur vt ilia Codro.
Aut ſi vltra placitum laudarit: baccare frontem
Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.

CO. *Setoſi caput hoc apri tibi Delia paruus,*
Et ramoſa Mycon viuacis cornua cerui:
Si proprium hoc fuerit, læui de marmore tota
Puniceo ſtabis ſuras euincta cothurno.

TH. *Sinum lactis, & hæc te liba Priape quotannis*
Expectare ſat eſt, cuſtos es pauperis horti.
Nunc te marmoreum pro tempore fecimus: at tu
Si fœtura gregem ſuppleuerit, aureus eſto.

CO. *Nerine Galatea thymo mihi dulcior Hyblæ,*
Candidior cygnis, hedera formoſior alba,

Cum primum paſti repetent præſcepia tauri,
Si qua tui Corydonis habet te cura, venito.
Imò ego Sardois videar tibi amarior herbis, TH.
Horridior ruſco, proiecta vilior alga:
Si mihi non hæc lux toto iam longior anno eſt.
Ite domum paſti, ſi quis pudor, ite iuuenci.
Muſcoſi fontes, & ſomno mollior herba, CO.
Et quæ vos rara viridis tegit arbutus vmbra,
Solſtitium pecori defendite: iam venit æſtas
Torrida, iam læto turgent in palmite gemmæ.
Hic focus, & tedæ pingues, hic plurimus ignis TH.
Semper, & aßidua poſtes fuligine nigri.
Hic tantum boreæ curamus frigora, quantum
Aut numerum lupus, aut torrentia flumina ripas.
Stant & iuniperi, & caſtaneæ hirſutæ: CO.
Strata iacent paßim ſua quæque ſub arbore poma.
Omnia nunc rident: at ſi formoſus Alexis
Montibus his abeat, videas & flumina ſicca.
Aret ager, vitio moriens ſitit aëris herba: TH.
Liber pampineas inuidit collibus vmbras.
Phyllidis aduentu noſtræ nemus omne virebit:
Iuppiter & læto deſcendet plurimus imbri.
Populus Alcidæ gratißima, vitis Iaccho, CO.
Formoſæ myrtus Veneri, ſua laurea Phœbo.

phyllis amat corylos,illas dum Phyllis amabit,
Nec myrtus vincet corylos,nec laurea Phœbi.
TH. *Fraxinus in ſyluis pulcherrima,pinus in hortis,*
Populus in fluuijs,abies in montibus altis,
Sæpius at ſi me Lycida formoſe reuiſas,
Fraxinus in ſyluis cedet tibi,pinus in hortis.
ME. *Hæc memini,& victum fruſtra cõtendere Thyrſim:*
Ex illo Corydon,Corydon eſt tempore nobis.

ECLOGA VIII. PHARMACEVTRIA.

Damon. Alpheſibœus.

P *Aſtorum muſam Damonis & Alpheſibœi,*
Immemor herbarum,quos eſt mirata iuuẽca
Certãteis:quorũ ſtupefactæ carmine lynces,
Et mutata ſuos requierunt flumina curſus:
Damonis muſam dicemus,& Alpheſibœi.
Tu mihi,ſeu magni ſuperas iam ſaxa Timaui,
Siue oram Illyrici legis æquoris:en erit vnquam
Ille dies,mihi cum liceat tua dicere facta?
En erit,vt liceat totũ mihi ferre per orbem
Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno?
A te principium:tibi deſinet:accipe iuſſis
Carmina cœpta tuis,atque hanc ſine tempora circùm

Inter victrices hederam tibi ſerpere lauros.
Frigida vix cælo noctis deceſſerat vmbra,
Cum ros in tenera pecori gratiſsimus herba eſt:
Incumbens tereti Damon, ſic cœpit, oliuæ.
Naſcere, præque diem veniens age Lucifer almum: DA.
Coniugis indigno Niſæ deceptus amore
Dum queror: & diuos (quanquam nil teſtibus illis
Profeci) extrema moriens tamen alloquor hora.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.
Mænalus argutúmque nemus, pinóſque loquentes
Semper habet, ſemper paſtorum ille audit amores:
Panáque, qui primus calamos non paſſus inertes.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.
Mopſo Niſa datur: quid non ſperemus amantes?
Iungentur iam gryphes equis, æuóque ſequenti
Cum canibus timidi venient ad pocula damæ.
Mopſe nouas incide faces, tibi ducitur vxor.
Sparge marite nuces, tibi deſerit Heſperus OEtam.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.
O digno coniuncta viro, dum deſpicis omnes:
Dúmque tibi eſt odio mea fiſtula, dúmque capellæ,
Hirſutúmque ſupercilium, prolixáque barba:
Nec curare deum credis mortalia quenquam.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.

Sepibus in noſtris paruam te roſcida mala
(Dux ego veſter eram) vidi cum matre legentem:
Alter ab vndecimo tum me iam ceperat annus:
Iam fragiles poteram à terra contingere ramos,
Vt vidi, vt perij, vt me malus abſtulit error.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.
Nunc ſcio, quid ſit amor: duris in cotibus illum
Iſmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes,
Nec noſtri generis puerum, nec ſanguinis edunt.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.
Sæuus amor docuit natorum ſanguine matrem
Commaculare manus: crudelis tu quoque mater,
Crudelis mater magis, an puer improbus ille?
Improbus ille puer: crudelis tu quoque mater.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.
Nunc & oues vltro fugiat lupus; aurea duræ
Mala ferant quercus: narciſſo floreat alnus:
Pinguia corticibus ſudent electra myricæ.
Certent & cygnis vlulæ: ſit Tityrus Orpheus:
Orpheus in ſyluis, inter delphinas Arion.
Incipe Mænalios mecum mea tibia verſus.
Omnia vel medium fiant mare: viuite ſyluæ.
Præceps aërij ſpecula de montis in vndas
Deferar: extremum hoc munus morientis habeto.

Deſine Mænalios, iam deſine tibia verſus.
Hæc Damon: vos, quæ reſponderit Alpheſibœus,
Dicite Pierides: non omnia poſſumus omnes.

AL. *Effer aquam, & molli cinge hæc altaria vitta,*
Verbenáſque adole pingues, & maſcula thura:
Coniugis vt magicis ſanos auertere ſacris
Experiar ſenſus: nihil hic niſi carmina deſunt.
Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite Daphnin.
Carmina vel cælo poſſunt deducere lunam:
Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyſſi:
Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.
Ducite ab vrbe domũ mea carmina, ducite Daphnin.
Terna tibi hæc primum triplici diuerſa colore
Licia circundo, térque hæc altaria circum
Effigiem duco: numero deus impare gaudet.
Ducite ab vrbe domũ mea carmina, ducite Daphnin.
Necte tribus nodis ternos Amarylli colores,
Necte Amarylli modò, & Veneris, dic, vincula necto.
Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite Daphnin.
Limus vt hic dureſcit, & hæc vt cera liqueſcit,
Vno eodémque igni, ſic noſtro Daphnis amore.
Sparge molam, & fragiles incende bitumine lauros.
Daphnis me malus vrit: ego hanc in Daphnide laurum.
Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite Daphnin.

Talis amor Daphnin: qualis, cum feſſa iuuencum
per nemora, atque altos quærendo bucula lucos
Propter aquæ riuum viridi procumbit in vlua
Perdita, nec ſeræ meminit decedere nocti:
Talis amor teneat: nec ſit mihi cura mederi.
Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite Daphnin.
Has olim exuuias mihi perfidus ille reliquit,
Pignora chara ſui: quæ nunc ego limine in ipſo
Terra tibi mando: debent hæc pignora Daphnin.
Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite Daphnin.
Has herbas, atque hæc Ponto mihi lecta venena,
Ipſe dedit Mœris, naſcuntur plurima Ponto.
His ego ſæpe lupum fieri, & ſe condere ſyluis
Mœrim, ſæpe animas imis excire ſepulchris,
Atque ſatas alio vidi traducere meſſes.
Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite Daphnin.
Fer cineres Amarylli foras, riuóque fluenti,
Tránſque caput iace, ne reſpexeris: his ego Daphnin
Aggrediar: nihil ille deos, nil carmina curat.
Ducite ab vrbe domũ mea carmina, ducite Daphnin.
Aſpice, corripuit tremulis altaria flammis
Sponte ſua, dum ferre moror, cinis ipſe: bonum ſit:
Neſcio quid certe eſt, & Hylax in limine latrat:
Credimus? an qui amant, ipſi ſibi ſomnia fingunt?
Parcite, ab vrbe venit, iam parcite carmina Daphnis.

ECLOGA IX. MOERIS.

Lycidas. Mœris.

QVò te Mœri pedes? an quò via ducit, in vrbē? Ly.
O Lycida viui peruenimus, aduena noſtri Mæ.
(Quod nunq̃ veriti ſumus) vt poſſeſſor agelli
Diceret, Hæc mea ſunt, veteres migrate coloni.
Nunc victi triſtes (quoniam ſors omnia verſat)
Hos illi (quod nec bene vertat) mittimus hœdos.
Certe equidem audieram, quà ſe ſubducere colles Ly.
Incipiunt, mollíque iugum demittere cliuo,
Vſque ad ~~aquam, & veteris iã fracta cacumina~~ fagi,
Omnia carminibus veſtrum ſeruaſſe Menalcam.
Audieras, & fama fuit: ſed carmina tantum Mæ.
Noſtra valent Lycida tela inter Martia, quantum
Chaonias dicunt aquila veniente columbas.
Quod niſi me quacunque nouas incidere lites
Antè ſiniſtra caua monuiſſet ab ilice cornix,
Nec tuus hic Mœris, nec viueret ipſe Menalcas.
Heu cadit in quenq̃ tantum ſcelus? heu tua nobis Ly.
penè ſimul tecum ſolatia rapta Menalca?
Quis caneret nymphas? quis humum florẽtibus herbis
Spargeret? aut viridi fontes induceret vmbra?
Vel quæ ſublegi tacitus tibi carmina nuper,

Cum te ad delitias ferres Amaryllida noſtras?
Tityre, dum redeo (breuis eſt via) paſce capellas:
Et potum paſtas age Tityre, & inter agendum
Occurſare capro (cornu ferit ille) caueto.
Mœ. *Imò hæc, quæ Varo necdum perfecta canebat.*
Vare tuum nomen (ſuperet modo Mantua nobis:
Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ)
Cantantes ſublime ferent ad ſydera cygni.
Ly. *Sic tua Cirneas fugiant examina taxos:*
Sic cythiſo paſtæ diſtentent vbera vaccæ.
Incipe ſi quid habes: & me fecêre poëtam
Pierides: ſunt & mihi carmina: me quoque dicunt
Vatem paſtores: ſed non ego credulus illis.
Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinna
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.
Mœ. *Id quidẽ ago, & tacitus Lycida mecum ipſe voluto*
Si valeam meminiſſe: neque eſt ignobile carmen.
Huc ades ô Galatea: quis eſt nam ludus in vndis?
Hic ver purpureum: varios hic flumina circum
Fundit humus flores: hic candida populus antro
Imminet, & lentæ texunt vmbracula vites:
Huc ades: inſani feriant ſine littora fluctus.
Ly. *Quid? quæ te pura ſolum ſub nocte canentem*
Audieram? numeros memini, ſi verba tenerem.

Daphni,quid antiquos ſignorum ſuſpicis ortus? Mœ.
Ecce Dionæi proceſsit Cæſaris aſtrum:
Aſtrum,quo ſegetes gauderent frugibus,& quo
Duceret apricis in collibus vua colorem.
Inſere Daphni piros,carpent tua poma nepotes,
Omnia fert ætas,animum quoque:ſæpe ego longos
Cantando puerum memini me condere ſoles.
Nunc oblita mihi tot carmina:vox quoque Mœrin
Iam fugit ipſa:lupi Mœrin vidêre priores.
Sed tamen iſta ſatis,referet tibi ſæpe Menalcas.
Cauſando noſtros in longum ducis amores. Ly.
Et nunc omne tibi ſtratum ſilet æquor: & omnes
(Aſpice)ventoſi ceciderunt murmuris auræ.
Hinc adeo media eſt nobis via.nanque ſepulcrum
Incipit apparêre Bianoris:hic,vbi denſas
Argricolæ ſtringunt frondes:hic Mœri canamus.
Hic hædos depone:tamen veniemus in vrbem.
Aut ſi nox pluuiam ne colligat antè,veremur,
Cantantes licet vſque(minus via lædet)eamus.
Cantantes vt eamus:ego hoc te faſce leuabo.
Deſine plura puer:& quod nunc inſtat,agamus: Mœ.
Carmina tum melius,cum venerit ipſe,canemus.

ECLOGA X. GALLVS.

EXtremum hunc Arethuſa mihi concede laborem,
Pauca meo Gallo,ſed quæ legat ipſa Lycoris:
Carmina ſunt dicenda.neget quis carmina Gallo?
Sic tibi,cum fluctus ſubter labêre Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat vndam.
Incipe,ſolicitos Galli dicamus amores,
Dum tenera attondent ſimæ virgulta capellæ.
Non canimus ſurdis:reſpondent omnia ſyluæ.
Quæ nemora,aut qui nos ſaltus habuêre puellæ
Naiades,indigno cum Gallus amore periret?
Nam neque Parnaſsi vobis iuga,nam neque Pindi
Vlla moram fecere:neque Aonia Aganippe.
Illum etiam lauri,illum etiam fleuere myricæ:
Pinifer illum etiam ſola ſub rupe iacentem
Mænalus,& gelidi fleuerunt ſaxa Lycæi.
Stant & oues circum,noſtri nec pœnitet illas:
Nec te pœniteat pecoris diuine poëta.
Et formoſus oues ad flumina pauit Adonis:
Venit & vpilio:tardi venêre bubulci:
Vuidus hyberna venit de glande Menalcas.
Omnes,vnde amor iſte? rogant:tibi venit Apollo,

Galle quid inſanis? inquit: tua cura Lycoris
Pérque niues alium, pérque horrida caſtra ſecuta eſt.
Venit & agreſti capitis Syluanus honore,
Florentes ferulas, & grandia lilia quaſſans.
Pan deus Arcadiæ venit, quem vidimus ipſi
Sanguineis ebuli baccis, minióque rubentem.
Et quis erit modus? inquit: amor non talia curat.
Nec lachrymis crudelis amor, nec gramina riuis,
Nec cythiſo ſaturantur apes, nec fronde capellæ.
Triſtis at ille, Tamen cantabitis Arcades, inquit,
Montibus hæc veſtris, ſoli cantare periti
Arcades. ô mihi tum quàm molliter oſſa quieſcent,
Veſtra meos olim ſi fiſtula dicat amores,
Atque vtinam ex vobis vnus, veſtríque fuiſſem
Aut cuſtos gregis, aut maturæ vinitor vuæ.
Certe ſiue mihi Phyllis, ſiue eſſet Amyntas,
Seu quicunque furor (quid tum, ſi fuſcus Amyntas?
Et nigræ uiolæ ſunt, & vacinia nigra)
Mecum inter ſalices lenta ſub vite iaceret:
Serta mihi Phyllis legeret, cantaret Amyntas.
Hic gelidi fontes: hic mollia prata Lycori.
Hic nemus: hic ipſo tecum conſumerer æuo.
Nunc inſanus amor duri me Martis in armis
Tela inter media, atque aduerſos detinet hoſtes.

Tu procul à patria (nec ſit mihi credere tantum)
Alpinas ah dura niues, & frigora Rheni
Me ſine ſola vides: ah te ne frigora lædant,
Ah tibi ne teneras glacies ſecet aſpera plantas.
Ibo, & Chalcidico quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina, paſtoris Siculi modulabor auena.
Certum eſt in ſyluis, inter ſpelæa ferarum
Malle pati: teneriſque meos incidere amores
Arboribus: creſcent illæ, creſcetis amores.
Interea miſtis luſtrabo Mænala Nymphis:
Aut acres venabor apros: non me vlla vetabunt
Frigora Parthenios canibus circundare ſaltus.
Iam mihi per rupes videor, lucóſque ſonanteis
Ire: libet Partho torquere Cydonia cornu
Spicula, tanquam hæc ſit noſtri medicina furoris:
Aut deus ille malis hominum miteſcere diſcat.
Iam neque Hamadryades rurſus, nec carmina nobis
Ipſa placent: ipſæ rurſus concedite ſylue.
Non illum veſtri poſſunt mutare labores:
Nec, ſi frigoribus medijs, Hebrúmque bibamus
Scythoniáſque niues hyemis ſubeamus aquoſæ:
Nec ſi, cum moriens alta liber aret in vlmo,
AEthiopum verſemus oues ſub ſydere cancri.
Omnia vincit amor, & nos cedamus amori.

Hæc ſat erit diuæ veſtrum ceciniſſe poëtam,
Dum ſedet, & gracili fiſcellam texit hibiſco:
Pierides, vos hæc facietis maxima Gallo:
Gallo, cuius amor tantum mihi creſcit in horas,
Quantum vere nouo viridis ſe ſubijcit alnus.
Surgamus: ſolet eſſe grauis cantantibus vmbra,
Iuniperi grauis vmbra: nocent & frugibus vmbræ.
Ite domum ſaturæ, venit Heſperus, ite capellæ.

F I N I S.

33 846150

2
517 7